

Ὁ Πύρινος Ἅγιος. Ἡλίας ὁ Θεσβίτης

Φώτη Κόντογλου

Αὐτὸς ὁ ἅγιος ξεχωρίζει ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, καὶ μὲ ὄλο πού ἦτανε ἄνθρωπος, φαίνεται σὰν κάποιο ὑπερφυσικὸ καὶ μυστηριώδες πλάσμα, πού ἔρχεται καὶ ξανάρχεται στὸν κόσμο. Οἱ Ἰουδαῖοι περιμένανε νὰ ξανάρθει στὸν κόσμο, γιὰ τοῦτο θαρρούσανε πὼς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἦτανε ὁ Ἡλίας. Καὶ τότε πού ρώτησε ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητὲς του «Ποίος, λένε, πὼς εἶμαι, οἱ ἄνθρωποι;», τοῦ ἀπαντήσανε πὼς λέγανε πὼς ἦτανε ὁ Ἡλίας ἢ κάποιος ἄλλος ἀπὸ τοὺς προφῆτες. Ὁ προφήτης Μαλαχίας, πού ἔζησε πολὺ ὑστερότερα ἀπὸ τὸν Ἡλία, λέγει: «Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ἴδου ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ», καὶ πολλοὶ τὸ ἐξηγήσανε πὼς ὁ Ἡλίας θ' ἄρθη πάλι στὸν κόσμο πρὶν ἀπὸ τὴ Δευτέρα Παρουσία καὶ θὰ μαρτυρήσει.

Σὲ ὅλα μοιάζει μ' αὐτὸν ὁ Πρόδρομος, γι' αὐτὸ οἱ ἀπόστολοι κ' οἱ ἄλλοι Ἑβραῖοι ὑποπτευόντανε μήπως ἦτανε ὁ Ἡλίας ξαναγεννημένος. Ὑστερα ἀπὸ τὴ Μεταμόρφωση, σὰν κατεβήκανε ἀπὸ τὸ βουνὸ οἱ τρεῖς μαθητάδες μὲ τὸν Χριστό, τὸν ρωτήσανε: «Οἱ γραμματεῖς λένε πὼς ὁ Ἡλίας πρέπει ν' ἄρθη πρῶτα. Ἐσὺ τί λές;» Κι' ὁ Χριστὸς τοὺς ἀποκρίθηκε: «Ὁ Ἡλίας ἔρχεται πρῶτα καὶ θὰ τ' ἀποκαταστήσει ὅλα· ἀλλὰ σὰς λέγω πὼς ὁ Ἡλίας ἦρθε κιόλας, καὶ δὲν τὸν γνωρίσανε, ἀλλὰ τοῦ κάνανε ὅσα θελήσανε· τὰ ἴδια μέλλεται νὰ πάθει καὶ ὁ γιὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' αὐτούς». Τότε καταλάβανε οἱ μαθητὲς πὼς γιὰ τὸν Ἰωάννη τὸν Βαπτιστὴ τοὺς εἶπε (Ματθ. 1στ', 10). Ρωτήσανε οἱ μαθητὲς τὸν Χριστὸ γιὰ τὸν Ἡλία, ἐπειδὴ τὸν εἶχανε δεῖ πρὶν ἀπὸ λίγο, ἀπάνω στὸ Θαβώρ, νὰ φανερώνεται μαζί μὲ τὸν Μωυσῆ, τὴν ὥρα

πού μεταμορφώθηκε ὁ Χριστός, καὶ νὰ μιᾶ μαζί του, μὲ ὅλο πού εἶχε ζήσει σ' αὐτὸν τὸν κόσμο πρὶν ἀπὸ 800 χρόνια.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴ Σταύρωση, σὰν φώναξε ὁ Χριστὸς «Ἡλί ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί», κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους πού στεκόντανε κοντὰ στὸ σταυρὸ λέγανε πὼς θὰ φώναζε τὸν Ἡλία νὰ τὸν βοηθήσει: «Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἐστῶτων ἀκούσαντες ἔλεγον ὅτι Ἡλίαν φωνεῖ οὗτος» (Ματθ. κζ', 46). Παντοῦ πλανιέται ὁ ἴσκιος του.

Ὁ προφῆτης Ἡλίας γεννήθηκε πρὸ 2767 χρόνια. Πατρίδα του ἦτανε ἓνας τόπος πού τὸν λέγανε Θεόβη, στὰ σύνορα τῆς Ἀραβίας, κ' ἀπὸ τοῦτο λέγεται Θεοβίτης. Τὸν πατέρα τοῦ τὸν λέγανε Σωβάκ, ἀπὸ τὸ γένος του Ἰακώβ. Τὴ νύχτα πού γεννήθηκε εἶδε ὁ πατέρας του πὼς πήγανε νὰ τὸν χαιρετήσουνε κάποιοι ἄνθρωποι μὲ ἄσπρα ροῦχα καὶ πὼς φασκίωσανε μὲ φωτιά τὸ νήπιο καὶ τοῦ δίνανε νὰ φάγει φωτιά. Σὰν μεγάλωσε, ἔγινε ἓνας ἄντρας τρομερὸς κ' ἔτρεχε παντοῦ καὶ ξόρκιζε τοὺς Ἑβραίους νὰ γυρίσουνε στὸν ἀληθινὸ Θεὸ πού τὸν εἶχανε ἀρνηθεῖ καὶ προσκυνούσανε τὸν Βάαλ. Φωτιά ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ δὲν στεκότανε μέρα-νύχτα, ἀλλὰ ὀλοένα μιλοῦσε γιὰ τὴν πίστη τ' ἀληθινοῦ Θεοῦ, γιὰ τοῦτο ὀνομάσθηκε «ζηλωτής»: «Καὶ ἀνέστη Ἡλίας προφῆτης ὡς πῦρ, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπὰς ἐκαίετο» (Σοφ. Σειράχ μγ', 1). Φωτιά ἔτρωγε νήπιο, μὲ φασκίες ἀπὸ φωτιά ἦτανε τυλιγμένος, φωτιά ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του, φωτιά ἔπεσε στὸ θυσιαστήριο μὲ τὴν προσευχή του, φωτιά ἔκαψε τὴ γῆ ἀπὸ τὴν ἀνεβροχιά ἐπειδὴ τὸ ζήτησε ἀπὸ τὸ Θεό, φωτιά ἦτανε τ' ἀμάξι πού τὸν ἄρπαξε στὸν οὐρανό.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνον ἦτανε βασιλιάς τῶν Ἑβραίων ὁ Ἀχαάβ, ἄνθρωπος ἀσεβής, πού προσκυνοῦσε τὸν Βάαλ, κ' εἶχε γυναῖκα τὴν Ἰεζάβελ, μιὰ τίγρη αἰμοβόρα πού κυνηγοῦσε τὸν Ἡλία νὰ τὸν σκοτώσει, ἐπειδὴ δὲν ἔπαυε ἐλέγχοντας τὴν γιὰ τὴν ἀπιστία της καὶ γιὰ τὰ κακουργήματα πού ἔκανε. Καὶ σὲ τοῦτο μοιάζει ὁ Ἡλίας μὲ τὸν Πρόδρομο, πού τὸν κατάτρεχε ἡ Ἡρωδιάδα. Γιὰ νὰ φανεῖ ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, τὸν παρακάλεσε ὁ Ἡλίας νὰ μὴ βρέξει. Καὶ σφαιρίσθηκε ὁ οὐρανὸς καὶ δὲν ἔπεσε σταλαγματιὰ στὴ γῆ. Κ' ἔγινε λόγος Κυρίου στὸν Ἡλία νὰ πάγει νὰ κρυφθεῖ σ' ἓνα ξεροπόταμο πού τὸ λέγανε Χοράθ. Κι' ὁ Ἡλίας πήγε στὸ ξεροπόταμο, καὶ τὰ κοράκια τοῦ πηγαίνανε ψωμὶ καὶ κρέας κ' ἔτρωγε, κ' ἔπινε ἀπὸ τὸ νερὸ πού στεκότανε στίς λακκοῦβες τοῦ ξεροπόταμου. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ξεράθηκε ὀλότελα τὸ ξεροπόταμο καὶ τοῦ λέγει ὁ Θεός: «Σήκω καὶ σύρε σὲ μία πολιτεία πού τὴ λένε Σάρεφθα κοντὰ στὴ Σιδώνα, κ' ἐγὼ θὰ προστάξω μία χήρα γυναῖκα νὰ σὲ θρέφει». Πῆγε λοιπὸν καὶ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν καστρόπορτα, καὶ βλέπει μία γυναῖκα πού μάζευε λίγα ξυλαράκια, κ' ἔκραξε ὁ προφῆτης καὶ τῆς εἶπε: «Σύρε καὶ φέρε μου μιὰ στάλα νερὸ νὰ πιῶ». Καὶ πηγαινάμενη ἡ γυναῖκα νὰ φέρει τὸ νερό, τῆς φώναξε ὁ Ἡλίας: «Φέρε μου καὶ λίγο ψωμὶ νὰ φάγω». Τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα: «Ὁ Θεὸς ξέρει πὼς δὲν ἔχω ἄλλο τίποτα παρὰ μονάχα μιὰ δράκα (μονοχειριά) ἀλεύρι στὴν κρήνα (σεντουκάκι) καὶ λίγο λάδι στὸ λαδικό, καὶ μαζεύω τώρα λίγα ξύλα νὰ κάνω μία μικρὴ πίτα νὰ φάγω ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά μου κ' ὕστερα νὰ πεθάνουμε». Τότε τῆς λέγει

ὁ Ἥλιος: «Μὴ φοβᾶσαι, μόνο σύρε καὶ κάνε καθὼς εἶπα, ἀλλὰ φέρε μου πρῶτα ἓνα κομμάτι πίτα, κ' ὕστερα νὰ φᾶς ἐσὺ καὶ τὰ παιδιὰ σου· γιατί, νὰ τί λέγει ὁ Κύριος: «Ἀπὸ τὸν κουβά σου δὲν θὰ λείψει τ' ἀλεύρι κί' ἀπὸ τὸ λαδόμπρικό σου δὲν θὰ λιγοστεύει τὸ λάδι, ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ στείλω βροχὴ ἀπάνω στή γῆ». Πῆγε λοιπὸν ἡ γυναίκα κ' ἔκανε ὅπως τῆς παράγγειλε ὁ Ἥλιος, καὶ τὸν πῆρε στὸ σπίτι της, κί' ἀπὸ κείνη τῆ μέρα δὲ λιγόστεψε τ' ἀλεύρι μήτε τὸ λάδι σώθηκε, κατὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ πέρασε καιρός, ἀρρώστησε βαρεῖα ὁ γυιὸς τῆς χήρας καὶ πέθανε. Κ' ἡ μάνα του ἡ καημένη, ἀπὸ τὴν πίκρα της, εἶπε στὸν Ἥλιος: «Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἦρθες στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ τοῦ θυμίσεις τίς ἁμαρτίες μου καὶ νὰ πάρει τὸ παιδί μου;» Τῆς λέγει ὁ Ἥλιος: «Δῶσε μου τὸ γυιό σου». Τὸν πῆρε λοιπὸν στήν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἀνέβασε στ' ἀνώγι πού κοιμότανε, καὶ τὸν ἔβαλε ἀπάνω στὸ στρωσίδι πού κοιμότανε ὁ ἴδιος καὶ φύσηξε τρεῖς φορές στὸ πρόσωπό του κ' ἔκραξε στὸ Θεὸ κ' εἶπε: «Ἄς γυρίσει πίσω ἡ ψυχὴ σὲ τοῦτο τὸ παιδάριο». Κ' ἔγινε καθὼς εἶπε, καὶ ζωντάνεψε τὸ παιδάριο. Τότε φώναξε τὴ μητέρα του καὶ τῆς τόδωσε, λέγοντάς της: «Νά, ζεῖ πάλι ὁ γυιὸς σου». Κ' εἶπε ἡ γυναίκα: «Τώρα κατάλαβα πὼς εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, κί' ὁ λόγος του εἶναι ἀληθινὸς στὸ στόμα σου».

Σὰν περάσανε τρία χρόνια, εἶπε ὁ Θεὸς στὸν Ἥλιος: «Πήγαινε στὸν Ἀχαάβ καὶ παρουσιάσου μπροστά του, καὶ θὰ δώσω βροχὴ στὸ πρόσωπο τῆς γῆς». Τράβηξε λοιπὸν ὁ Ἥλιος καὶ πῆγε στὰ μέρη τῆς Σαμάρειας, κ' ἦτανε μεγάλη πείνα. Ὁ Ἀχαάβ εἶχε ἓναν οἰκονόμο τοῦ παλατιοῦ του πού τὸν λέγανε Ἀβδιού, ἄνθρωπο πού πίστευε στὸ Θεὸ καὶ πού προστάτευε τοὺς λίγους πού προσκυνούσανε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ, κ' εἶχε κρύψει ἑκατὸ παπάδες σὲ δυὸ σπηλιές καὶ τοὺς ἔθρεφε κρυφά. Εἶπε λοιπὸν μία μέρα ὁ βασιλιάς στὸν Ἀβδιού νὰ βγοῦνε μαζί στὸν κάμπο ἴσως βροῦνε λίγο χορτάρι γιὰ τ' ἄλογά τους νὰ μὴν ψοφήσουνε. Ὁ Ἀχαάβ τράβηξε ἄλλοῦ, κί' ὁ Ἀβδιού τράβηξε σ' ἄλλο μέρος. Καὶ κεῖ πού περπατοῦσε ὁ Ἀβδιού, βλέπει τὸν Ἥλιος, καὶ σὰν τὸν εἶδε τὸν γνώρισε κ' ἔπεσε χάμω καὶ τὸν προσκύνησε κ' εἶπε: «Ἐσὺ εἶσαι, ἀφέντη μου, ὁ Ἥλιος;» Τοῦ λέγει ὁ προφήτης: «Ἐγὼ εἶμαι· μόνο σύρε καὶ πές στὸν ἀφέντη σου τὸν Ἀχαάβ πὼς θέλω νὰ τὸν ἀνταμώσω». Κί' ὁ καημένος ὁ Ἀβδιού στενοχωρέθηκε καὶ τοῦ λέγει: «Ἀφέντη μου, τόσο ἀψηφᾶς τὴ ζωὴ σου καὶ θέλεις νὰ δεῖς τὸν Ἀχαάβ; Αὐτὸς δὲν ἄφησε τόπο πού νὰ μὴ στείλει νὰ σὲ ζητήσῃ. Καὶ καλὰ νὰ πάγω νὰ τοῦ πῶ πὼς τὸν θέλεις, μὰ ἂν ἔρθῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ ἀρπάξει καὶ δὲν σὲ βρεῖ ὁ Ἀχαάβ καὶ πεῖ πὼς τοῦ εἶπα ψέματα, θὰ μὲ σκοτώσῃ». Τοῦ λέγει ὁ Ἥλιος: «Στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πήγαινε νὰ κάνεις ὅπως σοῦ εἶπα καὶ μὴ φοβᾶσαι». Κί' ὁ Ἀβδιού πῆγε νὰ βρεῖ τὸν Ἀχαάβ. Καὶ σὰν εἶδε ὁ βασιλιάς ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἥλιος, τοῦ φώναξε: «Ἐσὺ εἶσαι πού παραπλανᾶς τὸ λαό;» Τοῦ λέγει ὁ Ἥλιος: «Δὲν εἶμαι ἐγὼ πού παραπλανῶ τὸ λαό, ἀλλὰ ἐσὺ κ' οἱ δικοί σου πού ἀρνηθήκατε τὸν Κύριο καὶ προσκυνᾶτε τὸν Βάαλ. Λοιπὸν στείλε τώρα καὶ σύναξε ὅλους τοὺς παπάδες τῶν εἰδώλων, τοὺς παπάδες τῆς ντροπῆς, νᾶρθουνε στὸ βουνὸ Καρμήλι». Κί' ὁ βασιλιάς ἔκανε ὅπως τοῦπε ὁ Ἥλιος. Καὶ σὰν μαζευθήκανε οἱ ἀλλαξόπιστοι, γυρίζει καὶ τοὺς λέγει ὁ Ἥλιος: «Ὡς πότε θὰ κουτσαίνετε πότε ἀπάνω στόνα ποδάρη καὶ πότε ἀπάνω

στάλλο; Ἄν εἶναι θεὸς ὁ Κύριος, πηγαίνετε ξοπίσω του, κί ἂν εἶναι θεὸς ὁ Βάαλ, πηγαίνετε μαζί του». Κί ὁ λαὸς δὲν εἶπε τίποτα. Τοὺς λέγει πάλι ὁ Ἥλιος: «Ἐγὼ ἀπόμεινα ὀλομόναχος προφήτης τοῦ Θεοῦ, κ' οἱ παπάδες ποὺ προσκυνᾶνε τὸν Βάαλ εἶναι χίλιοι διακόσοι. Φέρτε λοιπὸν δυὸ μοσχάρια, κί ἄς πάρουμε ἀπὸ ἓνα κί ἄς τὰ σφάξουμε κί ἄς κάνουμε προσευχή, ὁ καθένας στὸ θεό του, κί ὅποιος θεὸς ρίξει φωτιά καὶ κάψει τὸ βόδι, ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἀληθινὸς θεός». Κί ὁ λαὸς φώναξε: «Σωστὸς εἶναι ὁ λόγος σου». Πήρανε λοιπὸν τὸ ἓνα τὸ βόδι οἱ χοτζάδες τοῦ Βάαλ καὶ κάνανε θυσιαστήριο καὶ τὸ σφάξανε καὶ τριγουρίζανε γύρω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ μεσημέρι καὶ βγάζανε μεγάλες φωνές καὶ λέγανε: «Ἄκουσέ μας, Βάαλ, ἄκουσέ μας καὶ ρίξε φωτιά». Μὰ ἀδιαφόρετα. Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἥλιος: «Φωνάζετε πιὸ δυνατά, γιατί μπορεῖ ὁ θεός σας νὰ κοιμᾶται ἢ νᾶχει πιάσει κουβέντα». Καὶ κεῖνοι κράξανε καὶ ιδρώνανε καὶ κόβανε τὰ κρέατά τους μὲ τὰ μαχαίρια καὶ μὲ τὰ χαντζάρια, ὡς τὴν ὥρα ποὺ κόντευε νὰ βασιλέψει ὁ ἥλιος. Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἥλιος: «Παραμερίσατε νὰ κάνω κ' ἐγὼ τὴν προσευχή μου». Πῆρε δώδεκα πέτρες, κατὰ τις δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ, κ' ἔχτισε θυσιαστήριο, κ' ἔσκαψε λάκκο βαθὺν ὀλόγουρα, καὶ λιάνισε τ' ἄλλο βόδι καὶ τῶβαλε ἀπάνω στὰ ξύλα καὶ λέγει στὸ λαό: «Πάρτετε τέσσερες καρδάρες νερὸ καὶ χύσετέ τις ἀπάνω στὸ βόδι καὶ στὶς σχίζες τὰ ξύλα». Καὶ τὸ κάνανε. Κ' εἶπε: «Δευτερώσατε!» καὶ δευτερώσανε. Κ' εἶπε: «Τριτέψετε» καὶ τριτέψανε. Καὶ γέμισε νερὸ ὁ λάκκος καὶ ξεχείλισε. Καὶ τότε γύρισε ὁ Ἥλιος κατὰ τὸν οὐρανὸ κ' εἶπε: «Κύριε, ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, ἄκουσέ με σήμερα καὶ ρίξε φωτιά, γιὰ νὰ γνωρίσει ἐτοῦτος ὁ λαὸς πὼς ἐσὺ εἶσαι Κύριος ὁ ἀληθινὸς Θεός, καὶ πὼς ἐγὼ εἶμαι δοῦλος δικός σου, καὶ πὼς γιὰ σένα ἔκανα ὅ,τι ἔκανα. Ἄκουσέ με, Κύριε, ἄκουσέ με καὶ ρίξε φωτιά, γιὰ νὰ καταλάβει ὁ λαὸς ὅτι εἶσαι ὁ Θεὸς ὁ ἀληθινὸς καὶ πὼς ἐσὺ γύρισες τὴν καρδιά τοῦ πρὸς ἐσένα». Καὶ παρευθὺς ἔπεσε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κατάφαγε τὸ βόδι, τὰ ξύλα καὶ τὸ νερὸ καὶ τις πέτρες, ἀκόμα καὶ τὸ χῶμα ἔγλειψε ἢ φωτιά. Τότε ὁ λαὸς ἔπεσε καὶ προσκύνησε καὶ φώναξε: «Ἀληθινὰ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός».

Κί ὁ Ἥλιος ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, ἐπειδὴ ἡ Ἰεζάβελ ἔστειλε νὰ τὸν σκοτώσουνε, καὶ τράβηξε μέσα ἀπὸ βουνὰ καὶ πέτρες νὰ πάγει στὸ βουνὸ Χωρήβ, ποὺ εἶναι κολλημένο μὲ τὸ Σινᾶ. Κί ἀπὸ τὴν κούραση ἔπεσε μισοπεθαμένος καὶ κοιμήθηκε κάτω ἀπὸ ἓνα δεντρί ποὺ τὸ λέγανε οἱ ντόπιοι ραθμᾶν κ' οἱ Ἕλληνες τὸ λέγανε ἄρκευθο, κ' εἶναι σὰν τὸ κέδρο. Καὶ πῆγε ἓνας ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε: «Σήκω καὶ φάγε, γιατί ἔχεις πολὺν δρόμο νὰ πάρης». Καὶ σὰν σηκώθηκε, εἶδε κοντὰ στὸ μέρος ποῦχε βάλει τὸ κεφάλι του, ἓνα κριθαρόψωμο κ' ἓνα λαγῆνι νερό, κ' ἔφαγε κί ἀποκοιμήθηκε πάλι. Τρεῖς φορὲς τὸν σήκωσε ὁ ἄγγελος. Καὶ φτάνοντας στὸ Χωρήβ, βρῆκε ἓνα σπήλαιο κοντὰ στὸ μέρος ποὺ εἶχε δεῖ τὸν βᾶτο ὁ Μωυσῆς ὅπου ἄναβε χωρὶς νὰ καίγεται, καὶ μπῆκε μέσα. Κί ἄκουσε φωνὴ νὰ τοῦ λέγει: «Τί κάθουσαι αὐτοῦ, Ἥλια;» Κ' εἶπε ὁ Ἥλιος: «Ἀγάπησε ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριο Παντοκράτορα, γιατί σὲ ἀφήσανε οἱ γιοιοὶ τοῦ Ἰσραήλ, γκρεμίσανε τις ἐκκλησίες σου, σκοτώσανε τοὺς παπάδες σου, κ' ἐγὼ ἀπόμεινα καταμόναχος καὶ ζητᾶνε νὰ πάρουνε τὴ ζωὴ μου». Τοῦ λέγει ὁ Κύριος:

«Αὔριο θάβγεις νὰ σταθεῖς μπροστά μου στοῦ βουνό ἐτοῦτο καὶ θὰ σηκωθεῖ ἄνεμος δυνατός, πού θὰ χαλᾷ τὰ βουνὰ καὶ τὶς πέτρες, ἀλλὰ δὲν θάῃ ἐκεῖ μέσα· ὕστερα θὰ γίνῃ σεισμός, μὰ κ' ἐκεῖ δὲν θάῃ· κ' ὕστερα θὰ γίνῃ φωτιά, κ' οὔτε ἐκεῖ θάῃ· κ' ὕστερα θὰ σφυρίζῃ ἓνα λεπτό ἀγέρι, κ' ἐκεῖ θάῃ». Καὶ σὰν τᾶκουσε αὐτὰ ὁ Ἥλιος, βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὴν προβιά πού φοροῦσε. Κι' ἄκουσε πάλι τὴ φωνὴ καὶ τὸν πρόσταξε νὰ γυρίσει πίσω καὶ νὰ πάγῃ στὴ Δαμασκό. Κ' ἔπιασε νὰ περπατᾷ στὴν ἔρημο σὰν ἀγρίμι. Καὶ φτάνοντας στὴν Παλαιστίνη, εἶδε ἓνα ζευγολάτη πού ὄργωνε τὸ χωράφι του, κ' ὁ Ἥλιος ἔρριξε τὴ γούνα τοῦ ἀπάνω του. Κι' ὁ ξοχάρης ἄφησε τ' ἀλέτρι καὶ τὰ βόδια καὶ πῆγε μαζί μὲ τὸν Ἥλια. Αὐτὸς ἦτανε ὁ Ἐλισσαῖος πού γίνῃκε μαθητὴς του, καὶ καταστάθηκε μέγας προφήτης, καὶ δὲν ἀποχωρισθῆκε ὡς τὴ μέρα πού ἄρπαξε τὸ δάσκαλό του ἓνα πύρινο ἀμάξι, καὶ τοῦριξε τὴ γούνα του μὲ τὴν ὁποία χτύπησε τὸν Ἰορδάνη καὶ πέρασε χωρὶς νὰ βραχεῖ.

Ὁ προφήτης Ἥλιος εἶναι πολὺ τιμημένος ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ὅπου νὰ πᾶς θὰ δεῖς ρημοκλήσια τοῦ ἀπάνω στὶς κορφὲς τῶν βουνῶν, ἀπὸ τὰ μικρὰ ὡς τὰ μεγάλα. Ὁ ἅγιος Νικόλας φυλάγει τὴ θάλασσα κ' ὁ προφήτης Ἥλιος τὰ βουνά. Μέσα στὰ ρημοκλήσια τοῦ εἶναι ζωγραφισμένος ἀπὸ κείνους τοὺς παληοὺς μαστόρους σὰν τσομπάνος μὲ τὴ φλοκάτα, μὲ μαλλιά καὶ γένια ἀνακατεμένα καὶ στριφτὰ σὰν ἀγριόπρινος, γερακομύτης σὰν ἀητός, μὲ μάτια φλογερά. Κάθεται ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα, μπροστὰ σὲ μιὰ σπηλιά, σὰν τὸ ὄρνιο στὴ φωλιά του. Ἔχει ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι του στὴν ἀπαλάμη του, καὶ κοιτάζει κατὰ πίσω, σὰν νὰ ἀκούγῃ τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού τοῦ μιᾷ μέσα σὲ κείνα τὰ ἄσπλαχνα κράκουρα. Ἀπὸ πάνω του πετᾷ ὁ κόρακας μ' ἓνα κομμάτι κρέας, καὶ χυμίζει κατὰ κάτω νὰ τοῦ τὸ δώσει. Ὅπως εἶναι ζωγραφισμένος μέσα στοῦ ρημοκλήσι του, θαρρεῖς πὼς βρίσκεσαι ἀληθινὰ μέσα στὴ σπηλιά του, καὶ ἀκοῦς τὸν ἀγέρα πού βουίζει στὰ χορτάρια καὶ τὰ ὄρνια πού κρίζουνε κόβοντας γύρους ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ βουνό. Κανένα παμπάλαιο θυμιατήρι εἶναι κρεμασμένο δίπλα τοῦ ἀπάνω στὸν καπνισμένον τοῖχο, κανένα κερὶ σβηστό στέκεται μπηγμένο στὸν ἄμμο σ' ἓνα μανουάλι βουνίσιο σὰν τὸν ἅγιο πού εἶναι ὁ νοικοκύρης ἐκείνου τοῦ ρημοκλήσιου. Κάθε χρόνο, στὶς 20 Ἰουλίου, ἔρχονται ἀποβραδὺς οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ χωριὸ μὲ τὸν παπά, καὶ τὸν προσκυᾶνε τὸν προφήτη Ἥλια, ἀνάβουνε τὰ καντήλια, θυμιάζουνε, καὶ ψέλνῃ κανένας γέρος καὶ λέγει τὰ στιχηρὰ τῆς μνήμης του, καὶ κείνος ἀκούγῃ μὲ τὸ ἄγριο κεφάλι του ἀκουμπισμένο στοῦ χέρι του, κ' ὁ κόρακας βαστᾷ τὸ ἴσιο μὲ τὴ βραχνὴ φωνὴ του: «Χαίροις ἐπίγειε Ἄγγελε καὶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἥλια μεγαλώνυμε. Χαίροις Ἥλια ζηλωτά, τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ. Ὡ τοῦ θαύματος! Ὁ πῆλινος ἄνθρωπος, οὐρανοῦς τοῦ βρέχειν ὑετὸν οὐκ ἔδωκεν, καὶ οὐρανοῦς ἀνατρέχει ἐν πυρίνῳ ἄρματι». Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἅμα τελειώσει ἡ λειτουργία, φεύγουνε οἱ ἄνθρωποι, κ' ὁ Ἥλιος κάθεται πάλι ὀλομόναχος «μονώτατος», βουβός, τυλιγμένος στὴν προβιά του, σὰν ἀγιούπας κOURνιασμένος. Χιλιάδες χρόνια κάθεται ἔτσι, ἄλλες πολλὲς θὰ κάθεται, «ἕως τοῦ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανή».

Πηγή: Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα